

inTro

Прочети Изход 25.

Вникни в библейския текст.

Нека бъдем съсед

Да имаш приятел в квартала е едно от най-вълнуващите неща, които един млад човек може да преживее. Да, родителите и братята и сестрите са чудесни, но нищо не е по-хубаво от това да имаш добър приятел – особено такъв, който живее близо, така че да можеш да изтичаш до къщата му.

Истинските приятелства не могат да бъдат наложени, те трябва да бъдат дадени и получени не принудено. Те сякаш се случват спонтанно. Удивителното е, че Бог иска да изгради същият вид връзка с нас. Обаче, Той има голям проблем: Ние често не сме на същото мнение като Него. Ние живеем живота си различно. Често се смущаваме от факта, че дори не можем да Го видим.

Въпреки тези ограничения, през всички векове Бог работи, за да стане част от нашия живот. След като показва Своята сила чрез язвите и избавлението при Червено море, Той разкрива Своите същински ценности и принципи чрез десетте заповеди. Но дори и това не е достатъчно за Него. Той е установил завет, или връзка, с израилтяните, и иска да поддържа тези взаимоотношения. За да постигне това, Бог кара Мойсей да съобщи на народа, че онези, които желаят, могат да дарят материали за построяването на Божия дом. Дори и в тази първоначална заповед, Бог показва целта, заради която иска да бъде построено светилище: да изгради връзка със Своя народ. Ето защо Той не задължава всеки израилтянин да участва в даренията. „От всеки човек, който на драго сърце би дал, ще приемете приноса за Мен“ (Изход 25:2). Даването е само за онези, чиито сърца са мотивирани да го направят. Бог търси да построи дом в съседство и ще разчита на своята връзка с израилтяните, за да си осигури материали за строежа.

inScribe

Прочетете Изход 25 от превод по ваш избор.

Препишете любимите си стихове. Можете също така да преразкажете пасажа със свои думи, да скицирате или да направите мисловна карта на главата

Огради повтарящите се думи/идеи.

Подчертай важните за теб думи/идеи.

Свържи със стрелки онези думи/идеи, които се допълват.

Наизусти любимия си стих от Изход 25.

Някога случвало ли ви се е Бог да ви даде силата да направите нещо много трудно или важно? Опишете ситуацията.

Разкриване, прикриване, възстановяване

Бог казва на Мойсей, че целта на светилището е Той да може да живее сред Своя народ (Изход 25:8). Защо Господ има нужда от физическа структура за Своето присъствие? На Него не му трябва къща, която да Го пази от външния свят, като нас, но Той често общува с хората в контекст, който могат да разберат. Може би чрез шатра или дом за Бога, Неговия народ ще може да преживее присъствието Му по по-реален начин. Това е особено вярно, тъй като те не могат да Го видят физически. Това, че не виждаме Бога, е предизвикателство за нас като хора, тъй като основното ни възприятие е зрението. Светилището, като физическа локация за Божието присъствие, напомня на израилтяните да Му се доверяват.

Службите в светилището символизират Божието обещание за прошка и възстановяване. Чрез тези символи Бог им дава гаранция, че ще прости греховете им и ще се помири с каещите се грешници. Светилището осигурява пример, който показва на хората във всички поколения как Бог премахва греха.

Тъй като светилището трябва да изпълни великата цел да разкрива и прикрива, както и да възстанови Връзката на Бога с Неговия народ, изключително важно е израилтяните да изградят постройката по най-високите стандарти. Тя трябва да е много специална. След като евреите донасят своите дарове, Бог посочва строителят, който ще ръководи проекта: „Виж, Аз повиках на име Веселеил, сина на Урия, Оровия син, от Юдовото племе; и го изпълних с Божия Дух, с мъдрост, със способност, със знание и с всякакво изкуство, за да изобретява художествени изделия, да работи злато, сребро и мед и да изсича камъни за влагане, и да изрязва дървени елементи за изработването на всякаква работа“ (Изход 31:2-5). Бог подготвя Веселеил и много други занаятчии, като им дава мъдрост и умения, за да завършат този проект. Божият Дух ги изпълва с умения да работят с ценни метали, бижута и фини материали, както и действа в сърцата на народа, така че да осигурят всички необходими материали за завършването на тази задача.

Какви специални послания Изход 25?

Кои части от него са трудни?

Какви въпроси възникват в теб?

Кои са библейските принципи, които откриваш в текста?

В коя област от живота си можеш да приложиш Изход 25?

Имало ли е моменти в живота ти, когато си чувствал особено силно Божието присъствие? Опиши чувството. Размишлявай върху тези моменти. Говори с Бога за тях.

Дом, мил дом!

Божият дом е физическа структура, който включва покрив, стени и дървени подпори, които да ги поддържат. Най-вътрешната стая на светилището се нарича Светая светих (Изход 26:33). Какво прави тази стая, с размери по десет лакътя във всяка посока (ширина, дължина и височина), толкова свята? Нейната светост идва от онова, или Онзи, Който живее в нея. Зад завесата, която разделя Светая от Светая светих, има един единствен предмет: ковчегът на завета.

Най-значимото нещо в тази скрита стая е, че там пребивава Божието присъствие. По-късно в еврейската история, думата „Shekinah“ се използва, за да опише Божието присъствие над ковчега на завета. Тази дума посочва Божия дом. Макар че египтяните имат впечатляващи храмове с вътрешна „пресвята“ стая – както и другите ханаански народи – тези храмове помещават идоли, които представляват боговете, на които са посветени светилищата. В контраст, Божият храм сред израилтяните не помещава идоли или образи на тяхното Божество. Господ е много ясен по този въпрос, тъй като идолите са фокусът на втората заповед (Изход 20:4-6). Еврейското светилище има нещо много по-велико: присъствието на самият Бог. Там Той ще се среща със Своя народ. Той не е далече от тях. Когато израилтяните идват да се покланят в Неговия дом, Той ще бъде там физически.

Това ударение върху личното присъствие може би е причината по-късно Бог да заповяда на израилтяните да принасят своите жертви само в една предварително избрана локация (Второзаконие 12:5-14). Светилището не е просто сграда, която помещава един издялан идол, то е местообиталището на единствения истински Бог, и това го прави свещено. Тази идея ни помага да разберем по-късните произшествия, като когато Надав и Авиуд самонадеяно принасят „чужд огън“ в светилището, и биват убити (Левит 10:1,2).

Макар че живее сред хората, Бог не може да бъде видян с човешки очи. По-късно, когато Господ споделя на Мойсей как трябва да се извършват службите в светилището, на свещениците е строго забранено да влизат в Светая светих, под заплаха от смърт (Левит 16:2). Дори първосвещеника може да влиза само веднъж годишно и само след като следва стриктен протокол, който включва горене на много тамян на златния олтар, който да покрие видимото Божие присъствие. Бог живее там, но гледката към тази сурова, свещена сила, би била смъртоносна за падналия човек. В Божието присъствие има поразителна слава и сила, които карат дори и ангелите да закриват лицата си (вижте Исая 6:2).

Каква връзка имат следните стихове с Изход 25?

За какви други стихове/обещания се сещаш във връзка с Изход 25?

Бог живее сред Своя народ:

1 Царе 6:12,13

Йезекиил 37:26–28

Захария 2:10–12

2 Коринтяни 6:16

Откровение 21:22

Възстановяване на светостта на храма:

Матей 21:12,13

Йоан 2:14-17

Разгледай Изход 25 отново и открий Исус в него.

Как преоткриваш Исус тук?

Какво ти казва Исус чрез Изход 25?

Какъв е твоят отговор на този призив на Исус? Помоли се.

Какво значение има за вас това, че Бог става един от нас?

Бог с нас

Евангелието от Йоан може би представя най-пълния израз на Христовата идентичност. Йоан започва евангелието си с думите: „В начало беше Словото; и Слово то беше у Бога; и Словото беше Бог“ (1:1). Апостолът представя Исус на читателя по уникален начин. Той не започва с Неговото родословие, подобно на Матей или Лука, за да може читателя да асоциира личността на Исус с Човешкия Син. Вместо това, Йоан се фокусира върху божествеността на Христос.

Пророците са предавали Божиите думи чрез еврейските Писания. С идването на Исус, Словото става плът. Бог идва, за да живее заедно с човечеството, а не скрит зад завеса, както в светилището, което Мойсей построява. Всъщност, докато четем въведението на Йоан, ние разбираме, че Бог сега е видим за нашите очи. Той идва, за да си взаимодейства с нас лично. Той става човек, един от нас: „И Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (1:14).

С това мощно изказване Йоан насочва читателя от разказа за Исус обратно към историята за Божия копнеж да живее със Своя народ в пустинята. Йоан казва, че Исус става плът и живее сред нас. Цялостния план на Бога е разкрит. Той не е тук само за да бъде наш съсед, а всъщност да стане като нас. Бог става човек и събаря преградите между божественото и човешкото.

В книгата „Евреи“ Павел обяснява защо Бог идва на земята: само, когато се превърне в един от нас, Той може напълно да се идентифицира с човечеството. „Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един Отец; затова Той не се срамува да ги нарича братя“ (Евреи 2:11). Като човек, Исус става един от нас. Няколко стиха по-нататък, той добавя: „Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник по отношение на Бога, за да извърши умилоствение за греховете на народа. Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага“ (ст. 17,18). Бог слиза до нашето ниво, за да покаже Своята дълбока любов по начин, който можем да разберем. Като Онзи, Който е преживял отхвърляне, изкушения и страдания от първа ръка, Той истински разбира борбите, които водим.

Как можеш да приложиш Изход 25 в живота си през тази седмица?

Какви лични решения базираш на библейското ти изследване през тази седмица?

Какви са практичните стъпки, които ще предприемеш?

Как славата на втория храм превъзхожда тази на първия?

Несравним блясък

„А зад втората завеса беше святата скиния – видимото изявление на Божията слава, където никой, освен първосвещеника, не можеше да влезе и да остане жив. Несравнимият блясък на земния храм отразяваше за човешкия поглед славата на оня небесен храм, където Христос, нашият Ходатай, служи пред Божия престол. Мястото, където обитава Царят на царете, където Му служат хиляди по хиляди и десетки хиляди по десетки хиляди стоят пред Него (Даниил 7:10); оня храм, изпълнен със славата на вечния трон, където серафими, Негови лъчезарни пазители, покриват лицата си в поклонение, можеше да намери само слаб отблясък на своето величие и слава в тази най-великолепна постройка, съградена някога от човешки ръце“ (Уайт, Е. Великата борба, с. 414 – англ. изд.).

„Векове наред евреите напразно се бяха старали да покажат в какво се бе изпълнило Божието обещание, дадено чрез Агей, но гордост и неверие заслепиха умовете за истинското значение на пророческите думи. Вторият храм щеше да бъде почетен не с облака на Божията слава, а с живото присъствие на Оня, в Когото телесно обитаваше пълнотата на Божеството – сам Бог, изявен в плът. „Желаният от всички народи“ наистина бе дошъл в Своя храм, по времето, когато Мъжът от Назарет учеше и лекуваше в свещените храмови дворове. С присъствието на Христос, единствено с Негово присъствие, вторият храм превъзхождаше по слава първия. Но Израил бе отблъснал предложения му от Небето Дар. Когато смиреният Учител премина златната порта и напусна храма, славата се оттегли от него завинаги. Вече се бяха изпълнили думите на Спасителя: „Ето, вашият дом се оставя пуст“ (пак там, с. 24).

„Шекината се бе оттеглила от светилището, но в Детето от Витлеем бе открита славата, пред която се покланят ангелите. Това нищо несъзнаващо бебе беше обещаното семе, към което сочеше първият олтар, издигнат до вратите на Едем. Това бе Сило, дарителят на мира. Той бе представил Себе Си пред Мойсей, като „Аз Съм“. Той бе водачът на Израил в огнения и в облачния стълб. Това бе Онзи, Когото пророци бяха предсказали отдавна. Той бе Желанието на всички народи, Коренът и Отрасълът Давидов, Светлата утринна звезда. Името на това безпомощно малко бебе, записано в свитъка на Израил, обявявайки Го за наш брат, бе надеждата на падналото човечество. Детето, за което се плати откуп, бе Този, Който щеше да даде откуп за греховете на целия свят. Той бе истинският „първосвещеник над Божия дом“, глава на „несменяемо свещенство“, посредник до „дясната ръка на Величието във висините“ (Евреи 10:21; 7:24; 1:3) (Уайт, Е. Копнежът на вековете, с. 52, 55 – англ. изд.).

Сподели откритото през тази седмица с младежката си група.

Сподели преживяното през тази седмица в следствие от това, което откри в Изход 25.

Заедно обсъдете следните въпроси:

Каква е Божията цел в това да накара израилтяните да построят светилище? (Изход 25:8)

Според теб, какво говори за нашата ценност за Бога това, че Той желае да живее сред нас?

Защо Бог иска само доброволни дарове за светилището, а не нещо задължително или принудително? Какво ни учи това за спасението? (Изход 25:2)

Защо Божият Дух е необходим при строежа? Какво говори това за някои задачи, които понякога смятаме за обикновени? (Изход 31:2-5)

Как Исус изпълнява целта на светилището? (Йоан 1:14)

Имаш ли специално място, където отиваш, за да прекарваш време с Бога – нещо като малко светилище? Как се доближаваш до Бога в това място?

Макар че християнските църкви не са директни аналогии на старозаветното светилище, как можем да помогнем на нашите църкви да бъдат места, където хората да усещат Божието присъствие?

Как можем да изживеем същността на Светая Светих днес? (Изход 25:21,22)